

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 franci. Insetiuni: De un șir peti 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Făclii naționale din comitatul Caraș-Severin.

Motto: Așa se lumineze lumina voastră innaintea ómenilor, ca ori-ce român de caracter vëdënd faptele vóstre, se prefera a se spândura, decât a vë urma vouă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Prorocul: Dragobete, cap de primăvară.

Adam Rozsa, popa dela Leucușești, sau popa lovit cu leuca. Cine nu'l cunoște? Toți domnii din pretinie-i întind mâna, și toți căre'l cunosc se miră cum de n'a primit din botez numele „Șandor“, pentru-că, ceea-ce reprezenta Rozsa Șandor în pădurile Baconiei, aceea reprezintă Adam Rozsa în dumbrava cauzelor naționale române. Încă nu s'a întemplat în comitatul Caraș-Severin alegere de deputat dietal sau de alt funcționar public, la care popa lovit cu leuca dela Leucușești Adam Rozsa se nu fie furat supușilor patrachirului seu libertatea votutului spre a o aduce jertfă idei de stat maghiar.

Pentru atari merite, popa lovit cu leuca dela Leucușești s'a decorat, iar când națiunea română s'ar pune în poziția d'al deora pentru merite, sigur i-ar oferi ordul marei cruci cu pantlica de fuior, pe care antemergătorii lui spëndurând, ceréu odiniórá dela Christos împărăția ceriurilor.

La ultima alegere de vicecomite în comitatul Caraș-Severin, Rozsa Adam, după-ce a mușcat din mărul, ce Eva corupțiunii i l'a prezentat, în momentul când s'a publicat rezultatul alegerii, s'a pitulat, și vocea lui Dumnezeu: Unde ești Adame? suna în pustie.

(Va urma.)

Pe ghiată.

Astăzi lumca patinează,

Astăzi toți se dau pe ghiată

Unii nu mai incetăză . . .

Din țiori de diminătă

Și pân s'era pe 'nsărat

Ei-sū tot la patinat,

Un bătrân cu plete sure

Ori cu creștetul pleșug,

Par că-i ursul din pădure,

Ori boianul dela jug,

Așa sare de grozav

Pe lunecușul cel alb.

O bătrână — ard'o focul!

Are șeptezeci de ani,

Tot mai caută norocul

Patinând cu junișani

Și sperând că careva —

Mai șei drace? — O va lua!

Un cocon fălos la pas

Cu cilindru și cu frac,

Cu ochilarii pe nas,

Cu gâtlanul cât un drac

S'aventă cu fudulie

Colo pe ghiată lucie.

O coconiță frumôsă

Albă ca o viorea

Privește cam sficioșă

La ghiata ce-i apărea

Un biliard de cristal;

Dar totu'și s'aruncă-n val!

Un popă cu părul mare

Și cu barba ca de țap

Vrea s' spun'o cuvântare

La norodul de pre lac

Dar ce s' veți — lunecând

Cade s'ermanul plângând.

Ah! Cine-ar vrea s' descrie

Tótă obștea de pre lac,

Ala n'ar găta-n vecie,

Fie chiar copil de drac;

Că atâta-s aji pe ghiată . .

Pe min-șeu me prinde grătă!

Unii lunecă-nainte,
 Alții tot în toate părți,
 Unii așteaptă complimente,
 Alți-su cu gândul la carți,
 Jară alții în apoi
 Lunecă — tocmai ca noi!

Unul cu nasul pe sus
 Lunecă făcând figuri,
 Altul cade ca un urs
 Cerând milă la Unguri
 Și vedându s'e'n nevoi
 Bea la rachiu — ca și noi!

Unul de braț cu o damă
 Fuge ca o gheunoie;
 Ea i-ar putea fi chiar mamă,
 Dar el are cap de oie
 Ce nu-i demn trei baraboi
 Toți-lu rid, că și pre noi!

Un spulberat domnișor
 Rumen și cu părul roș
 Se dă raita-n trun picior
 Jurareai ca-i ȧeu cocos,
 El nu privește-n apoi
 Se vedă cum plângem noi.

Altul cu p'ar ca artiștii
 Și cu urechi cât i — a
 Învălmue patiniștii,
 Par că-l ved cum va cădea
 Și cum l'or redica doi,
 Certându-se chiar ca noi!

Un voinic, chiar la mijloc,
 Brav băiat se vede a fi,
 Așa trage-un drag de joc!
 Mult me mir: Cine-o mai fi?
 Da-i incunjurat de boi
 Cari-lu împung ca pe noi!

În fine toți patineză,
 Câți-si pot trage piciorul,
 Ei nu cred că o se cađă
 Când s'a redica vișcolul
 Și-i va mâna foră vóie —
 Ca pre noi, la grea nevoie.

Patinați dar patinați,
 Domnii mei, d'omnele mele,
 Numai grijă se portați
 Că mai sunt și gure rele
 Care strigă tot mereu:
 „Nu te lăți bróscă-n t'eu“
 „Că nu-i t'eu num'a teu“
 „Că pe el am drept și eu!

Dr. Detunătescu.

Stan Pașitul.

Știți povestea despre barba popii Platoș cum a năpărlit pela Boboteaza trecută, într'un anutimp, în care tot măgariul și păstrează părul cu scumpătate. Povestea popii Platoș e însă flori în căciulă prelungă ceea-ce popa Alexandru Balint din Sânt-Mărtinul-Deșert a pășit la boboteaza din est an.

Popa Alexandru Balint din Sânt-Mărtinul-Deșert nu suferă cinzacă plină în ochi. El ține la învățatura biserecei noastre, care ȋice: „Tôte în lumea acêsta sânt deșertăciune“,

și de aceea el, fără pardon, golește ori-ce cinzacă plină cu rachiu. Gâtlanul lui e pentru alcohol cel mai perfect destilator sau după cum ȕic Uniȕii, purgatoriul spiritului necurat.

La Boboteaza trecută popa Alexanru Balint abia a inbētat din mătăuzul busioc-mirosător câteva case cu apă rece-molivită, când buricul seu, în urma deșertării mai multor cinzace, plutea p' o furtunosă mare de alcohol.

Când popa Balint a ajuns le casa coratorului Dănilă, aci s'a implinit ȕisa scripturei : „Jordanul s'a întors.“ Dănilă, vedēnd din faȕa popii, că „Duchul“ în loc de „porumb“ se presentă în chip de „cióră beată“ n'a pus popii Balint rachiu pe masă. Popa Balint din contra observând în sticlele, ce nu se aflau pe masă, lipsa Duchului, când a ajuns la : Dómne mărire ȕie, a continuat : „Nó Dănilă, decă nu'mi dai tu mie, ce mi se cuvine atunci se umbli tu din casă'n casă la cerșiti precum umblu eu acum cu crucea'n mână“ !

Aci a mai adaos apoi popa Balint unele cuvinte, car, singur în Telegraful Roman s'ar putea publica.

Dănilă, audēnd aceste cuvinte, a luat pe popa Balint de mâna binecuvēntătore l'a scos în tindă ș'a închis ușa după el, ca după ucigălerucea. Popa Balint, neavēnd în tindă pe cine se boteze, a întrânt de nou în odaie ș'a plesnit pe Dănilă est mod cu sânta cruce în față, încât Domnul Cřistos și tálhariul cel de drépta, de frică, au sărit prin ferești afară din odaie.

În momentul acesta s'a deșteptat în curatorul Dănilă curajul din grópa leilor. Cu stânga a prins pe popa Balint de barbă, cu drépta i-ă făcut chica tapor, și prin odaie nu încăpei de patrachire.

Ca cănele din iarnă, așa a scăpat popa Balint din mânilor lui Dănilă, și'n lipsa lui Christos ș'a tálhariului din drépta, a continuat botezul celorlalți credincioși din Sânt-Mărtinul-Deșert

cu ajutoriul tâlhariului din stânga, care singur i-a mai ramas credincios.

În ziua Sântului Botez, popa Balint a plecat la tribunalul criminal din Turda ș'a făcut arătarea, că devreme-ce Domnul Christos cu tâlhariul din dreapta au desertat, el cu tâlhariul din stânga, care singur i-a mai ramas credincios, nu pôte sfînti ăpa, pentru-că d'un tâlbar nu se întorce Jordanul!

Eu nu ștui ține-se popa Alexandru Balint din Sânt-Mărtinul-Deșert de disciplina din strada Măcelarilor din Sibiu sau de disciplina din ulița Plăcintelor din Blaj, sum însă foarte curios d'a afla: Ce pași a făcut forul disciplinar competent contra popii Alexandru Balint din Sânt-Mărtinul-Deșert pentru curentarea Domnului Christos ș'a tâlhariului din dreapta!

BCU **Urzică Scandalografescu** Cluj

Pe mine nu me prinde mirarea că'n comitatul Solnoc-Daboca, adecă în diecesa lui „János“ dela Gherla și'n archi-

dieceasa lui „Ernö“ dela Sibii, creștinii români de confesiunea desăgită se botează d'un jidan în numele lui Tisza. În Ungaria — slavă Domnului — ne bucurăm de libertatea meseriilor, și arta botezului e toema așa o meserie ca și arta prinderii de câni, cu unica deosebire, că cei-ce botează se numesc papi, precând cei-ce prind câni se numesc hingheri.

Noi Români din pustietățile lui Szapáry trăim ađi în era societăților pentru maghiarizare și decă se înmulțesc hingherii, cari spëndurând naționalitățile din Ungaria, botează în numele lui Tisza, n'avem a ne plânge ș'a ne tângui de alta, decât de unica regretabilă împrejurare, că până acum „János“ dela Gherla și „Ernö“ dela Sibiiu nu s'au spëndurat.

Cu tótă ortodoxia din Sibiiu și cu tótă mendelogia din Blaj, nu putem tăgădui, că Jidanii au inventat botezul. Prin urmare n'avem neci un motiv d'a ne plânge, că'n comitatul Solnoc-Deboea un jidan a început a boteza pe Afimia în „Amalia“, pe Filimon în „Fülep“ etc. Când sum eu odată convins, că după Joan urmează „Szabo“ și după Romanul „Ernö“ atunci mi tot un drac!

Alta'mi bagă mii greuruși în cap. Eu privesc în arta de botez a jidanului din comitatul Solnoc-Doboca un pericol mult mai mare decât acela, care se crede a zăcea în simplică schimbare a numelor de botez române în nume nebotezate maghiare. Eu unul țin, că, până-când inima bate românește, schimbarea numelui de botez nu periclitează românismul. Pipa țiganului, și după-ce i s'a dat numele „Lulea,“ a rămas tot aceea.

Vocabulariul onomatopoetic, prin care în comitatul Solnoc-Doboca se încearcă reformarea tainei botezului involvă alt pericol: Acela periclitează taina căsătoriei și mântuirea sufletului Românilor de ambele confuziuni. De aceea eu mult me mir că „Înaintemergătoriul“ lui Tisza din comitatul Solnoc-

Doboca, botezând, până acum n'a pățit pățania popii Platoș sau a popii Balint.

Jată pericolul: După vocabulariul onomatopoeic redigat d'un jidan, edat de societățile pentru maghiarizare și tipărit în tipografia temerei de perire a fiilor lui Arpad, pe Afimia are s'o cheme „Amalia“; pe Arthemius „Aurel“; pe Ariton „Ambrosius“; pe Dochia Dorothea“; pe Bucolos „Bela“; pe Filimon „Fülep“; pe Isaia „Istvan“; pe Brighitta „Böske etc.

Din contra se știe, că Amalia nu-i Afimia; Aurel nu-i Arthemius; Ambrosius nu-i Ariton; Dorothea nu-i Dochia; Bela nu-i Bucolos; Fülep nu-i Filimon; István nu-i Isaia; Böske nu-i Brighitta etc.

Acum se punem cazul, că noi botezații Fülep și Böske se prezintă înaintea popii ca se-i cunune și popa începe: Cununăse robul lui Dumnezeu Fülep cu róba lui Dumnezeu Böske, în numele Tatălui ș'al Fiului ș'al Sfântului Duch, Amin!

Cununia acésta nu póte fi legală, pentru-că identitatea persónelor lipsește. Fülep nu-i tot una cu Filimon și Böske nu-i tot una cu Brighitta. Prin urmare popa a cununat cu totul alte persóne: Filimon rămâne neînsurat și Brighitta nemăritată.

Alt cas. Popa făcând sfânta liturghie cântă: Pomenește Dómne pe robii tei István, Aurel, Amalia etc. István însă, după cum se știe nu-i Isaia, Aurel nu-i Arthemius și Amalia nu-i Afimia. Aci întreb eu: Décă acela, care plătește pomelnicul la sfânta liturghie nu-i tot una cu acela pentru care popa se rogă, cu-i iartă Dumnezeu păcatele?

Alt cas. Dumnezeu, după spusa prorocului Iesechil, cap 37 stíich 20: „Și vor fi toiagele, pe care tu ai scris, în mâna ta înaintea lor“, portă despre faptele ómenilor răvaș. Acest

răvaș se păstrează în comptoarul Raiului și ori-când un suflet bate la porțile Răiului pentru intrare, Sfântul Petru mai întâiu se uită în răvaș, ca se se convingă despre conduita sufletului, pentru-că nu p^ote lăsa pe oricare vagabund în Raiu.

Se luăm acum casul, că Bela Campean din Dej m^ore și sufletul lui bate la porțile Raiului pentru intrare. Sfântul Petru caută în răvașe până-i sar ochii, dér fiind-că Dumnezeu nu'și p^ortă răvașele în limba statului maghiar, cum Dracul se'l afle? Urmarea naturală, e că Sfântul Petru va trage sufletului lui Bela un „sictir“ și va închide porțile Raiului dinnaintea nasului. Jată pericolul!

Ce face acum sufletul lui Bela? Bela fiind om cinstit, Dracul n'are îndreptățire ai lua sufletul. În Raiul creștinilor Sfântul Petru nu'l lasă. Ungurii n'au încă Raiu separat!

Videant consules Ernő & János,

* * *

Semănta nobilului Arpad, nu știu de când, s'a corcit c'un câne, care, pe spesele fondului de dispozițiuni din Budapesta, latră exoffo la lună. Și ce e semnificător acel câne pseudomaghiar latră la lună în limba ghermână, ca-când ghermanisațiunea afară de Budapesta ar domina deja și preste imperiul Vircolocilor!

E vorba de Hundsdorfer Paul, ungurește: Hundsalvi Pál, iar pe rumânește: „Ebb a Maghar német nélkül“!

Acest câne dresat, ca și Mihalka Lasz — Lo — în sc^ola renegatismului, care din o c^odă de frac, și-a croit o înșinorată atilă, a plastografat din anele vircolacilor volumin^osa sa carte: „Die Romänen und ihre Ansprüche“ și până-când însuși nu-i în stare a-și aduce aminte de originea sa dălaltaieri, latră pustiiu despre originea Românilor.

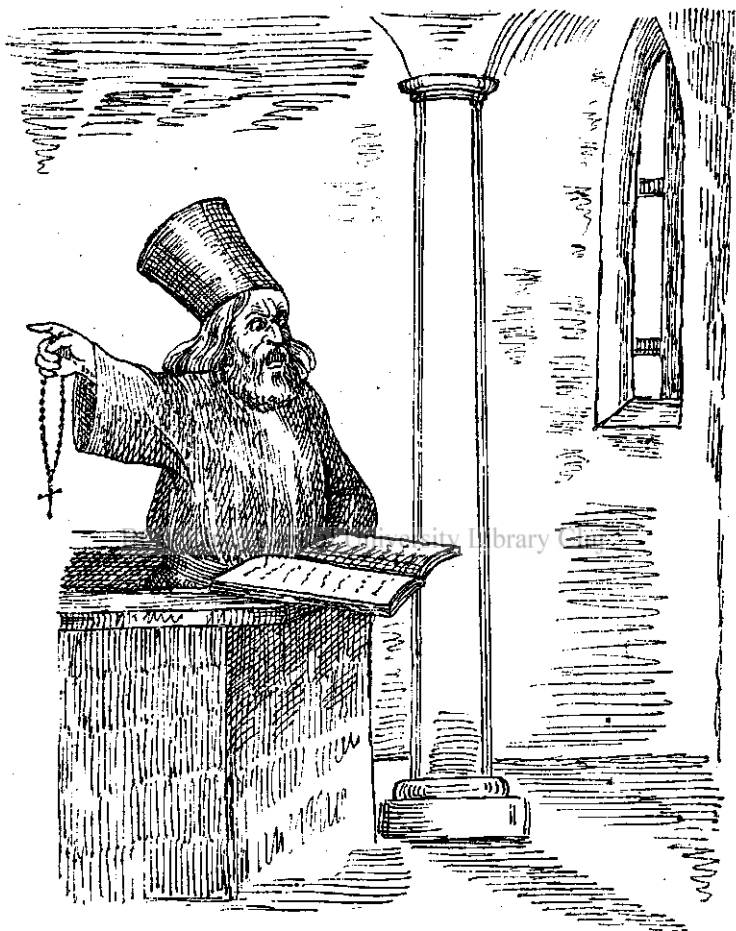
Nu se p \acute{o} te nega, Hundsfalvi Pál e bine dresat. El a combătut memorandumul Românilor înainte de ce acesta a văd \acute{u} t lumina zilei.

S \acute{u} nt mulți câni, cari latră la lună, cu deosebire dela publicarea memorandumului Românilor înc \acute{o} ce. Rari s \acute{u} nt însă acei câni, cari încep a lătra înainte de ce răsare luna. Eu afară de Hundsfalvi Pál, cunosc un singur câne, care latră la lună și când stăpănu-so are pălăria pe cap, încât nu-i p $\acute{o$ te vedea luna.

Eu cetind galimathiasul marelui istoric Hundsfalvi Pál: „Die Romänen und ihre Anspruche“ am đis: Vulpea sa transformat într'un dobitoc, ale cărui urechi s \acute{u} nt mult mai lungi decăt mintea lui“!

De aceea, eu a-și da sfăt \acute{o} sului istoric Hundsfalvi Pál amicabilul sfat: Când va mai veni în poziția d'a face istorie, se cugete că Clio e musa adev \acute{e} riului, și nu o dană de cafehatant, sau cum đicem noi transilvanczii, o curvă!

Predica ieromonachului Colivă, ținută în prima duminică a Sfântului Post, la biserica din Dealul Metropoliei.

Aduceți-ve aminte de acestea, și susț�nați, pocăitivă cei-ce ați rătăcit, întorcăți-ve din inimă. Isaia cap. 26. st. 8.

Vai de voi păcătoșilor, foc și puciósă va curge preste voi!

Asta v'am spusó d'atâtea ori, v'am spusó acum-i anul, vo spun ađi, și decă până acum nu s'a întîmplat, eu nus de vină!

Și ce-a folosit că v'am spusó?

Nimic!

Apoi pentru-ce dracul ve mai adunați aici?!

Tóte silințele mele d'a ve băga în ogarșia virtuței ș'a ve pocăi au remas mazăre aruncată la părete! Au dóră voi chiar me numerați pe mine între agenții de poliție ai capitalei noastre, cari cu tóte silințele lor dau numai de urma hoților dér de hoți neci-când?!

Vai voue păcăloșilor, vai și iară vai! Voi nu v'ați îndreptat neci cătu-i negru sub unghie. Voi ați remas tot acei ticăloși, frivoli și obraznici, cari ați fost. Cât a durat lungul carnaval din est an ați jucat și v'ați chefuit, și 12 luni se dureze carnavalul voi mereu jucați și banchetiniți! Fără d'a cugeta la timpurile critice și nevoile, ce ne apasă, voi jucați!

Bine știți voi că'n Ungaria preste trei milióne de frați ai noștrii ard în para focului societăților pentru maghiarizare, și voi ați jucat!

Aici în dealul Metropoliei se lucră la revizuirea constituțiunei, și voi ați jucat!

La Londra alchemiștii și șolomenarii diplómați prepară mislic, ca se ne pustiescă peștii din Dunăre, și voi ați jucat!

În țeră se oprește jocul la lotărie, leul român sbóră preste Carpați și și cercă norocul, fără d'al afla, la lotăriile din Budapesta, Viena, Paris și Hamburg, și voi ați jucat!

Falimentele streinilor cresc în țară ca bureții'n postul Sfínței Márii. Jidanii ne trec granițele cu documente de emigrare false; Bánățenii, cari în obraz pórtă cel mai autentic document de emigrare, se dau preste graniță afară! Tisza, la Turnu-Severin se strînge în brațe, pănăcând el în țara lui strânge semênța lui Traian de gât, și voi păcătoșilor jucați și banchetuiți în cafenelele șatante?! Sodoma și Gomora preste voi!

Într'adevăr, când cuget la faptele vóstre și ve vėd aici înaintea mea mi se înroșește obrazul. Și se nu credeți, că ceea-ce vedeți în obrazul meu și pe nașul meu e aramă! Nu! E roșata produsă de rușinea de mine însuși că'n carneval me affu singur în casa lui Dumnezeu și'n păresemi incujurat d'ó droie de păcătoși ca voi, fise și moralicește: „Moperli perduto“! Și când voi păcătoșilor ați trece pragul casei lui Dumnezeu cu intențiuni de pocăintă, credeți voi că eu m'ași înroși? Nu, pentrn-că trecerea acestui prag pentru mine e participarea la un balet aranjat pe spesele vóstre!

Rari sânt călugării, cărora rușinea de propriile lor fapte le produce roșată'n obraz. Rarități estraordinari sânt însă acei călugări, cari se mai pot înroși de faptele altora. Și credeți voi, că eu m'am înroșit pentru-că voi ați jucat, banchetuit, ș'ați bicherit în tot carnevalul pe la baluri și cafenele șatante? Nu! De trei ori nu! De șeptedecisășeptede-ori nu!

Tóte vi le pot ierta: Joc, betii, bicherii, cafeșatantării etcetera ii! Singur una nu ve pot ierta: Nu ve pot ierta căderea vóstră dela credința strenoșilor voștrii, dela atotmântuitórea lege greco-orientală!

Trei cuvinte v'a vorbit dăunăđi ereticul N. Jonescu în cameră despre ținuta corectă a regimului în chestia dunăreană, și Dracul pe toți v'a făcut Uniți. N'avem noi destui Jidani în țara? Vreți voi se ne aduceți și pe Vancea aici, și din București se faceți al doilea Blaj? Sodoma și Gomora preste voi!

Vai vóne păcătoșilor, pănăcând tot așa? Țineți voi la învățatura lui Bertram din „Robert der Teufel“, care strigă: „Pentru d'a se pocăi omul neci-când nu-i prea târđiu“?!

Gresiți fraților în Bertram, decă credeți acésta. Învățatura: „Pentru d'a se pocăi omul neci-când nu-i târđiu“ e o învățatură falsă, o învățatură diabolică! La pocăintă nime nare

timp destul. Asta s'o știți dela mine. Dcă odată s'a sevrișit fapta, pocăința vine tot déuna cu „Bummelzug“ prin urmare prea târziu.“ Iată unele exemple:

Dcă cineva cumpără adi linia călei ferate: „Cernavoda-Costața“, acele mâne înzedar se pocăiește!

Dcă cineva cugetă, că Astria sparge adi stêncile dela Portile-de-fer, și mâne se pocăiește pentru-că Dunărea întră ne sugrumată în România, e prea târziu!

Cine face adi un faliment fraudulos și mâne se închide acela, ce e drept, în pușcărie are timp de pocăință, dér ce folos?!

Cine adi se'nsoră și mâne începe a se pocăi, acela mai bine se'și cumpere un strang și se nu aleagă pomul de care se se spîndure!

Așa v'ași putea istorisi până la a doua venire casuri în cari după fapta complinită tótă pocăința-i după ploie că-pencag. De aceea iubitor în Christos, faceti fapte d'acelea, cari nu cer pocăință.

Fiți în lucruri bagatele onesti, pentru-că nimicurile nu sînt vrednice de pocăință. Nu faceti nimerui nedreptate fară ca se ve aflați profitul, și nu veți avea lipsă de pocăință. Spuneți adevurul numai atunci, când credeți că nu ve aduce daună, și nu veți pocăi. Stimati totdéuna pe cei dela putere și laudați chiar și când nu consimțiți cu faptele lor, pentru-că de atare purtare încă nime nu s'a pocăit.

Fiți galanți și marinimoși atunci, când nu ve costă mica, pentru-că faptele bune pardosesc drumul catră ceriuri.

Dați ce-i al Chesariului, Chesariului, și ce-i al lui Dumnezeu lui Dumnezeu, aduceți-ve însă totdéuna aminte, că noi încasăm darurile destinate pentru Dumnezeu întru iertarea păcatelor vóstre — Amin.

Cocóna Gurădulce.

Lung a mai fost carnavalul din est an Dómne! Lung și prost! Căț! Lung cât șlepurile dela balul reuniunii femeilor române din Sibiu și prost ca acelea mame, cari cred, că ginerii se prind în șlepuri ca peștii-n unghită. Căț!

Și ce folos d'un carnaval lung, în care fetele n'au nici o căutare, și popii cântând: „Isaia dântuiește“, nu regușesc?! Căț!

Știe Hau-Tătar ce-i, dér decând călugării nu mai șed prin mânăstiri și celibii umblă prin ședători, pare-că tótă lumea s'a călugărit! Căț!

Duți fata la băi, duț'o la adunările generale ale asociațiunii trasilvane, duț'o la buluri, fă bancheturi, dă jurfixuri,

acațai șleपुरi cât o felezuitóre, că nime nu se acată de ea. Cât! Causa eu n'o cunosc, asemenea precum medicii nu cunosc bóla, de care a murit Gambetta! Cât! Altcum cauza póte se fie și aceea, că decând în Romania însurățaii se pórtă de regim cu: „Făgădaș bun bucarie prostului“, tinerii, când aud de taina nunții, 'și fac cruce ca Mercurenii de Droc. Cât!

O vorbă ca o sută: Eu n'am pomenit carneval mai lung și măritșuri mai puține ca în est an. Cât! În piéta lui „Isaia nântuiește, a dominat o stagnațiune, care se póte măsura singur cu afacerile consistoriului din Strada Măcelarilor: Marfă berechet și mușterii ca'n palmă. Cât! Cio fi ce n'o fi nu știu, destul că fetele de măritat au ajuns sórtea jalbelor, cari intră la consistoriul din Strada Măcelarilor. Cât!

Eu în vieta mea n'am crezut în boscóne, vrăjitorii și șolomonerii, aflând însă dela cocóna Sfecla, cum și-a măritat ea pe nepótă-sa, care nui frumósă, nu-i lăptósă, și nu vine neci de vreme acasă, dêu îmi vine se cred. Cât! În momentul, când am áudit, că cocóna Sfecla și-a măritat pe nepótă-șă, am dis în mine: Asta nu-i lucru curat. Cât! O nătántócă chin-desită că nepóta cocónei Sfecla, cuptușită la pept și'n spate cu bumbac, care se uită c'un ochiú la slănină și cu celalalt la faină, și când merge schimbă din picióre ca niște ite deochiate; cum astfel de mirădenie a sexului nostru frumos o dat d'un bărbat, asta-i chestie de strigoiu. Cât! Și se vedeți, că eu nu m'am înșelăt în combinațiunile mele. Cât!

Aséră cine bate la ușă, cocóna Sfecla. Cât! Eu folosindu-me de limbagiul damelor române din Sibiiu, strig: „Herrein“! Cocóna Sfecla intră. Cât! Și în ce stare? Cât! Șignonul îi spëndura preste urechia cea stângă ca opiniunea publică preste necesitatea religionară a călugărilor ș'a celibușilor, iar în

obrazul ei se reprezenta carnavalul în fața ouălor de paști. Cât! Cu alte cuvinte cocóna Sfecla era beată. Cât!

— Bună seară cocónă Gurădulce — hîc!

— Bună se'ți fie inima cocónă Sfeclo, demult n'am avut norocire!

— Hîc — vin dela bobo — hîc — tez — cocónă Gurădulce — hîc! Nepótă-mea, care s'a măritat — hîc — acumu-i — hîc — anul, a dob — hîc — 'ndit un copilaș ca un — hîc — inger. Ađi — hîc — l'am botezat — hîc — și am se'ți spun — hîc — că ne-am petre — hîc — cut de minune — hîc! Bărbatul nepó — hîc — tei mele e feri — hîc — cit, și noi de^sbu — hîc — curie ne-am îmbăt — hîc!

Aci, sătulă de sughițăturile cocónei Sfecla, iam đis: Da ce me mai tot hîchicăiești, spune'mi mai bine cum nepotăta a capetat așa un bărbat voinic și frumos, pănăcând alte fete de pănură în patru ște se uscă-n picioare ca bureții după postul Sfântei Mărie?!

De, đice cocóna Sfecla, asta-i secretul meu. Eu am o receptă de măritiș, cu care-ți prind pe ori-care tîner în unghiță, de se bate ca peștele pe nscat după fata, care i-o pun în vedere. Jată recepta:

Untură de vacă turbată,
Lână de óie capie,
Cap de șarpe,
Ochi de rac,
Ochi de corb,
Ițe părăsite,
Óse de om mort,
Noduri de glugă.

Tóte acestea le legi, cu fața întórsă cătră răsărit, într'o cîrpă, și în șera, în care resare pe ceriú prima lună nouă, le arunci în curtea sau în grădina feciorului de care vrei ca

se'ți ia fata, te întoreci apoi, fără se te mai uiți înapoi sau se vorbești cu cineva, acasă.

Din momentul acesta tinărul respectiv nu mai are hodină. În toate nopțile visează pe fata, pentru care l'ai legat, și numai când vede fata află ușurință. La trei săptămâni poți fi sigură că nunta-i gata!

En-audend recepta de măritiş a cocónei Sfacla am incremenit. La spinare, m'a cuprins o răceală, nasul mi s'a învinetit, pe obraz mi emgēju sudorile ca bobul și tótă nóptea următoare n'am visat alta decât capete de șarpe, ite părăsite noduri de glugă etc. Câț!

Din afurisenile lui Radu Ciubuc.

Metropolit unit se te faci, și mântuirea sufletului teu se depindă dela cei-ce au restignit pe Christos!

În comisiunea mixtă europeană se fi ales, și naia, cu care vei pleca ca se deliberezi despre chestiuni dunărene, se nu încapă prin Porțile-de-fer.

„Isaia“ se te chemc cu numele de botez și când va fi ca se te ia Dracul, se te pomenești, c'a luat pe „Istvan“!

Telegrame particulare ale Calicului.

Grópă 25. Faur. (Via Schevis-Gasse-Podul-Minciunilor) Exelenția Sa Archiepiscopul și Metropolitul Dr. Miron Romanul a sosit ieri sera, 7^{1/2} ore, cu tren separat aici ș'a tras la hotelul „Lelea Vuța“, odinióră „Șari Rozsa“. Se dice că Înaltul Prelat a venit spre a protesta cóntra proiectului de lege despre scólele medii. Doicele d'aici saltează de bucurie. —

Röhëu 27. Faur. (Via Aciliu-Mag) Verificarea protocolului sinodal din 11. Faur, ținându-se ađi în scóla comunálă, a decurs în cea mai bună ordine, și vinul beserecei curgea cu ciubărul pe gátul comitetului verificátor. Protocolul sinodului nescris fiind, popa Goța a pretins ca se se verifice și nescris. Popa Avram a contradis, și n espunerea motivelor sale a încercat a da pe popa Goța afară din scólă. Popa Goța însă mai puternic fiind în argumentare, a trântit pe popa Avram de tabla scólei de s'a cutremurat tot sistemul ortografiei fonetice. Ceialalți membrii ai comitetului verificátor vedënd pericolul au sărit la mijloc ș'au stărut bărbătește ca cinstiții părinți se nu'și rupă hainele. Finea verificării cu scăparea iepurilor e tot una: Ambii preoți au scăpat citovi, numai barbele lor i-au părăsit cu necredință, și nu se știe încătrău au plecat.

Hondol 28. Faur. (Via Deva-Calea-Laptelui) Dascálul nostru pornind aséră dela cărciumă cătră căsă, cu tóte cunoștințele lui geografice, s'a rătăcit prin sat, și, întrând în curtea lui Brașovan, s'a culcat pe gunoiu. Norocul că dascálul nostru ținënd băgău pe măsea, mirosul gunoiului n'ă suferit nici o daună.

Timișóra 28. Faur. Luminătoriul de ađi, în articolul seu de fond, traduce sentința: „Inter duos litigantes tertius gaudet“, cu: „Împărțindu-se fondurile comune între doi, al triilea rămâne cu buzele unflate.

Caranșebes 27. Faur. Firma falită Mufti et Bartolomeiú sosind dela Arad cu cheia pentru împărțirea fondurilor comune în pozonar, și-a reînceput solvirile.

Abrud 28. Faur. Din porcul, care cu atâta greutate a trecut preste Arieș, numai falca de jos a mai rămas. Vivat, sequens !

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Blaș. Dumineca lăsatului de brânză. Ulița Plăcintelor în tot decursul Săptămănei Albe a ramas ogor. Necum brânză dér neci strepezi din timpurile, când era brânză, n'ai veđut est an prin ulița Plăcintelor. Oi — slavă Domnului — avem în Blaș destule dér berbecii-s în Andreanul din Sibiu și chiagul se preparează-n Budapesta. Din ce drac se faci plăcinte? Din incidentul acesta celibușii noștri au lăsat post prin Țapu, Micăsasa și Sâncel, și acum se apucă de dulce.

Ultima speranță.

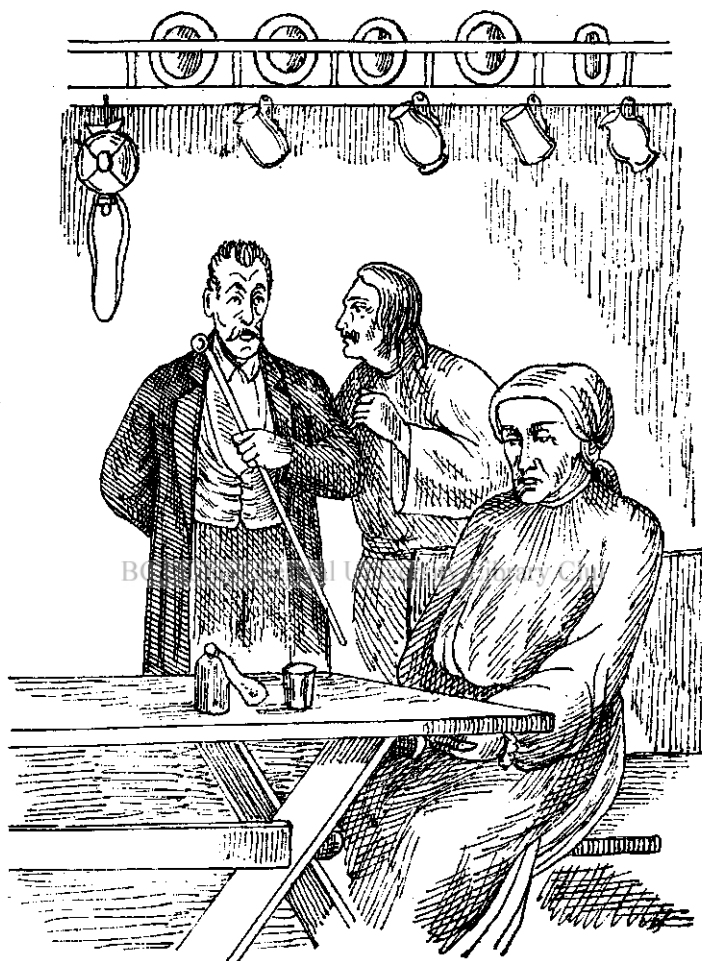

— Badea Tóder zăcând pe patul morții dice către nevastă-sa: Vuțo dragă, îmbracă-te în hainele cele de nuntă.

— Nó făcă-me! Ce folos ai acuma de mine?

— Se'ți spun dragă: Dcă Archangelul vine acum ca se me ia, vędându-te împodobită, póte că tu-i placi mai bine te duce pe tině!

În consonanță.

Medicul: Me simt dator dragul meu a-ți descoperi, că
mii nu'mi place nevêsta domnitală!

Barbatul: Atunci domnule doctor avem amândoi
un gust!

Dubietate copilărească.

Mamă dragă, dascălul ne-a spus la școală că omul e după chipul și asemănarea lui Dumnezeu făcut; da badea Zacharie încă-i făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu?